

வீட்டுக்கு வந்தால் கழிப்பறை எப்போதும் மடியே இருக்கும். நீண்ட கம்பவண்ணின் கோடியில் பத்து வீட்டுக்கும் பொதுவாக ஒரு கழிப்பறை. குழாய் கிடையாது. 2,3 முறை வந்து தண்ணீர் எடுத்துப் போக வேண்டும். இரவிலும் போக வேண்டியிருக்கும். வீட்டு ஒன்றின் மகன் ஒரு பொறுக்கி. இருட்டில் வந்து மார்பில் கை வைப்பான். துணைக்கு அம்மாவைக் கப்பிடலாம் என்றால், தம்பியோ தங்கையோ அம்மாவிடம் பால்குடித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அப்பாவைக் கப்பிடலாம். இருந்தாலும் கச்சம்.

பள்ளி முடிந்து ஐ.ஐ.பி.யில் சேர்ந்தேன். இடப்பெலும்பில் வலி ஆரம்பித்தது. இடப்பெலும்பின் சுற்று வட்டம் முழுவதும் அதன் நடுப்பகுதியில் ஒரு கம்பியை விட்டுக் குடைவது போன்றிருக்கும். வயிற்றின் முன்பக்கம் கீழ்ப்பகுதியில் தொடங்கி சிறுநீர்த்துவாரம் வரை அழுத்தும் வலி, தலைபாரம், கண்ணை இமை அழுத்தும். இடையிடையே வாந்தி, 4 நாட்களுக்கு அதிகமான உதிரப்போக்கு, எப்போதும் வாந்தி வருவது போன்ற உணர்வு, சாப்பிடப் பிபிக்காது, சாப்பிடவும் முடியாது, குளிரச்சியாக ஒரு சோடாவோ குளிர்பானமோ குடித்தால் கொஞ்சம் இதமாக இருக்கும். முடியாது. வறுமையில் அது ஒரு ஆடம்பரச் செலவு. படுத்துக் கொண்டே அம்மா, அம்மா என்று அரற்றுவேன். உருளுவேன். பரோல்கான் மாதிரி சாப்பிட்டு ஓரிரும்பி நிரைகளில் அரற்றலும் உருளலும் கூறாதது அசையாமல் படுத்துக் கொஞ்ச நேரம் அரை உறக்கத்திலிருப்பேன். அந்த 4 நாட்கள் முடிந்து விட்டால்.. அதுதான் சூதந் திரம்!

மாதவிலக்குக்கு ஒரு வாரம் இருக்கும் போதே பயமாக இருக்கும். வெறுப்பும்திரத்தியும் தோன்றும். ஆனால் யாரிடம் சொல்வது? எங்கே ஓடி ஒளிவது? நாள் நிரைகளில் நிரைகள் சதெத்துப் போய் விட்டால் நல்லது என்று தோன்றும். வலி கூறாததுடன் இன்னும் மீண்டு வார காலம் வலியின்றி இருப்போம், அடுத்த முறை வலி வருவதற்குள் சதெத்துப் போய் விட வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொள்வேன்.

அம்மாவுடன் ஈ.எஸ்.ஐ ஆஸ்பத்திரிக்கு போனேன். இந்த வலிக்கு மருந்தில்லை, கலயாணமானால் சரியாகி விடும் என்றார் டாக்டர். திருமணம் என்றால் மாலதானே போடக்கிறார்கள், அந்த மாலையை இப்போதே போட்டுக் கொண்டால்? அந்த அளவுக்குத்தான் அன்றைக்கு விவரம் தெரியும். அதையும் அம்மாவிடம் சொல்ல பயம்.

.மாதங்கள் செல்லச் செல்ல உபத்திரவம் அதிகரித்தது. நான் படித்தது பெண்களுக்கான ஐ.ஐ.பி.தான் என்றாலும் சில பாடங்களுக்கு ஆண் லெக்சரர்கள் வருவார்கள். ஒரு வகுப்பு முடிந்து அடுத்த வகுப்புகளுக்கு ஆங்கில லெக்சரர் வருவதற்குள் கழிவறைக்குச் சென்று வந்துவிட எண்ணி அவசரமாய் வளையேறினேன். அப்போதும் துணிதான் உபயோகம். துணி நழுவிக் கீழே விழுந்தது. லெக்சரரின் கண்ணிலிருந்து அது தப்பியிருக்காது. கசிப்போனேன்.

1977, 78 இரூக்கம். சாண்டிரி நாப்கின் பற்றி அப்போது வாரப் பத்திரிகைகளில் பார்த்திருக்கிறேன். வகுப்பில் கொஞ்சம் வசதியான பெண்களும் இருந்தனர். தோழி சாரதாவிடம் கேட்டதற்கு எலாஸ்டிக் பெல்ட் தாங்கி நிற்கும் நாப்கின் இரூப்பதாகச் சொன்னாள். வீட்டில் காசு கேட்க முடியாது. வீட்டிலிருந்து தது கல்லூரிக்கு வர இரண்டு பஸ் மாற வேண்டும். மொத்தம் 7 கி.மீ தூரம். ஒரு பஸ்ஸுக்கு மட்டும் தான் வீட்டில் காசு தருவார்கள். பிக்கெட் விலை 25 பைசா. கொஞ்சம் சீக்கிரம் கிளம்பி மொத்த தூரத்தையும் நடந்து காசு சேர்த்தேன். அதில் பெல்ட் தாங்கி நிற்கும் நாப்கினை சாரதா வாங்கித் தந்தாள். துணியை ஒப்பிடுகையில் மிகவும் மெலிதாக பார்க்க அழகாக இருந்தது. முதல் முறை உபயோகித்து பத்திரமாக உறையில் சூற்றி வீட்டுக்கு எடுத்து வந்தேன். இவ்வளவு சூலபமான வழி நமக்கு தரெய்வில்லையே என்ற நினைத்துக் கொண்டேன். சோப் போட்டுக் கசக்கினேன். நாப்கின் துண்டு துண்டானது.

யுஸ் அண்டு த்ரோவெல்லாம் அப்போது எனக்குத் தெரியாது. ஒருநாள் சூதந்திரத்தின் விலை எத்தனை கிலோ மீட்டர் நடன? இப்போது நினைத்தாலும் கொஞ்சம் வலிக்கத்தான் செய்கிறது.

படிப்பு முடிந்து ஒரு எலக்ட்ரிகல் சாமான் கடையில் வேலை. மாதம் 100 ரூபாய் சம்பளம். தம்பி தங்கைகளுக்கு ஒரு வேளை சாப்பாடு நிச்சயம் ஆனது. எனக்கு அளவு கடந்த நிம்மதி. காலை 9 மணி முதல் இரவு 8 மணி வரை வேலை. வீட்டிலிருந்து கடை 5 கி.மீ. தூரம். மாதத்தின் முதல் 10 நாட்கள் பஸ்ஸில். மீதி நாட்கள் நடன. எனது நெருங்கிய தோழியும் அங்கு வேலைக்கு சேர்ந்தாள். துணைக்கு ஆள் வந்தது எனக்கு பெரிய பலம் போல இருந்தது. காலையிலும் சரி, மாலையிலும் சரி, ஒரு டீ குடிக்க வேண்டும் என்றால், ஓனர் சொல்வாரோ என்று காத் திருக்க வேண்டும். டீ சொல்வதும் சொல்லாததும் வாங்கி வரச் சொல்லும் நேரமும் அவர்களது மட்டைப் பொறுத்தது. மாதவிலக்கு சமயத்தில் தொண்டையும் நாக்கும் உலர்ந்து ஒரு டீ கிடைக்காதா என்று தவிக்கும்.

இந்த சமயம் பார்த்து ஸ்டாக் எடுக்கும் வேலையும் வரும். ஏனியில் ஏறி, உயரமான வலெஃபுகளில் இரூக்கம் பொருட்களை இறக்கி, எண்ணி எழுதி துசி தட்டி வகைக் வேண்டும். எத்தனை முறை ஏறி இறங்குவது? நானும் அவளும் சேர்ந்து தான் செய்வோம். வலி உயிர் போகும். ஸ்டாக் எடுக்கும் வேலையை ஆண்களைச் செய்யச் சொல்லுங்கள் என்று அவள் ஓன்றிடம் ஒருநாள் தரையமாக சொல்லி விட்டாள். அவள் சம்பளத்தை நம்பி குடும்பம் இல்லை. எனக்கோ தம்பி தங்கைகளை நினைத்தால் தரையம் வராது.

ஒரு நீளமான பழைய வீட்டைத் தான் கடகைக்காக வாடகைக்கு எடுத்துத் திருந்தார்கள். கழிவறையைக் குழியாக மாற்றி கட்டியது. நின்றால் பக்கத்து மாடி வீட்டு, கடகைகளில் உள்ளவர்களுக்குப் பார்க்க முடியும். அங்கும் தண்ணீர் பிசுபிசு. மாதவிலக்கின் இரண்டாம் நாள் ஞாயிற்றுக் கிழமையாக இருந்தால் லீவு போட வேண்டாம். மற்ற நாட்களாக இருக்கும் பட்சத்தில் லீவு போட வேண்டும். ஓனர் கோபமாகக் கேள்வி கேட்பார். அழுவதற்கு என் தன்மானம் இடம் கொடுத்துத் ததில்லை. வலையைச் செய்து கொண்டு அழுகையை அடக்கிக் கொள்வது. ஒருநாள் இரண்டாவது பார்ட்னரின் மனைவி கடகைக்கு வந்தார். வசதியான குடும்பத்திலிருந்து வந்தாலும் மனிதாபிமானம். நான் ரொம்பவும் சோர்ந்திருப்பதைப் பார்த்து, "ஏன் இப்படி இருக்கிறாய்" எனக் கேட்டார். "என்ன செய்து, சித்தப்போய் விட வேண்டும் என்று தான் நின்கைக்கிறேன், ஆனால் சாக முடியவில்லை" என்று சொல்லி விட்டேன். அப்போது எனக்கு வயது 20. மிகவும் வருத்தப்பட்டார்.

ஒரு பிண்டாக்டரிடம் அழைத்துப் போனார். மருந்துகள் சாப்பிட்டும் வலி நிற்கவில்லை. "வலி நிவாரணிகள் தவிர வேறு வழி இல்லை, வேறு சில மருந்துகள் உள்ளன, ஆனால் அதையெல்லாம் தொடர்ந்து உபயோகித்தால் வேறு பக்க விளைவு வரும். திருமணமானால் பிப்பிடியாக சரியாகி விடும்" என்றார். அன்று திருமணம் என் தவேயாக இல்லை. குடும்ப நிலைமை அப்படி. "கர்ப்பப் பையை எடுத்து விட்டால் இந்தப் பிரச்சினை இருக்காது என்கிறார்கள் டாக்டர், செய்வீர்களா" என்றேன். "இந்த வயதில் அதைச் செய்ய முடியாதுமா" என்றார் சோகம் கலந்த புன்னகையுடன். அப்புறம் நான் டாக்டரைப் பார்ப்பதில்லை. நான் லீவு போட்டால் ஓனரும் என்னைத் திட்டிவதில்லை.

அப்புறம் கொஞ்சம் நல்ல வலையைக் கட்டித் தது. எனினும் நாப்கின் வாங்கும் அளவு வசதி கட்டிவிடவில்லை. துணிக் குப்பலாகக் கட்டிக் கொடுத்தது. வலி நீடித்தாலும், தொடர் உரசிப் புண்ணாவது பெரிதும் குறைந்தது. அன்று அதுவே பெரிய சந்தோஷம்.

பின்னர் திருமணம். அந்த நாட்களில் நான் பட்ட வேதனையைப் பார்த்து அவரது கண்ணில் நீர் வழிந்தது. வலியை மறக்கும் அளவுக்கு அதுவே சந்தோஷமாகவும், பெருமையாகவும் இருந்தது. இரண்டாவது மாதம் சற்றே சோகமாக இருந்தார். மீண்டும் மாதம் அந்த சமயத்தில் சினிமாவைக் கிளம்பி விட்டார். கேட்டதற்கு "ஆமாம், உனக்கு வலியாக இருக்கும் போது நான் என்ன செய்து? நானாவது சினிமாவைப் போய் பொழுதுபோக்கிக் கொள்கிறேன்" என்றார். துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. என் வலியை அவரோல் வாங்கிக் கொள்ள முடியாது. ஆனால் அவர் இது போன்றொரு அவஸ்தையிலிருக்கும் போது நான் சந்தோஷம் தட்டி நினைத்திருப்பனோ?

வலியுடன் இரவு நேரத்தில் வாந்தி வருவதும் வாடிக் கையாகியிருந்தது. திருமணத்துக்கு முன் அம்மாவோ, தம்பியோ, தங்கையோ வந்து முதுகை நீவி விடுவார்கள்.

முடிந்தவுடன் கொஞ்சம் வநெநீர் கொடுப்பார்கள். இதமாக இருக்கும். ஒருநாள் இரவில் வாந்தி வந்தது. நடுநிசி. அவரை எழுப்பி விட்டு அவசரமாக பாத்ரூமுக்கு ஓடினேன். வாந்தி எடுக்கும் போது மூதுகளை நீ விட்டும் கை இல்லலை. திரும்பி வந்தேன். நன்றாக துங்கிக் கொண்டிருந்தார். மனம் கனத்தது. நாம் கப்பிட்டது கட்டத் தெரியாமல் அசந்து துங்குகிறார் என்று சமாதானப்படுத்துதிக் கொண்டேன். "நான் கப்பிட்டது கட்டத் தெரியாமல் அசந்து துங்கி விட்டீர்களா?" என்று கேட்டு விட்டு ஆமாம் என்ற பதிலுக்காக காத் திருந்தேன். "நான் துக்கத்தை விட்டு வருமளவிற்கு இது என்ன பிரச்சினை, எப்பவும் வரும் வாந்தி தானே" என்றார். வலித்தது. இந்த மாதிரியான வலிகளும் கட்ட பண்களாகக் கேட்கிறியவை. இல்லையா?

அவர் கொடுமையான ஆணாதிக் கவாதியெல்லாம் இல்லலை. மனவையின் குடும்பத்தையும் தன் குடும்பமாக நினைத்து உதவும் அளவுக்கு நல்லவர். கை நீட்டாதவர். இருந்தாலும்.. எப்போதாவது சொற்களால் மட்டுமே சூழுகின்ற சரோசரி ஆண. நான் சொன்ன சம்பவம் ஆண்களின் மனத்தைத் தொடுமா என்று தெரியவில்லை. சின்ன உதாசீனங்களையே நான் பெரிதுபடுத்துவதாகக் கட்ட நினைக்கலாம். ஆனால் ஒரு தலையெலியைச் சமாளிப்பதற்குக் கட்ட மனவையின் துணையைத் தேடும் ஆண்கள், வீக்கர் சிக்ஸ் என்று பண்களையே சொல்கிறார்கள், சிரிப்புதான் வருகிறது.

இதைப் படிக்கின்ற ஆண்களுக்கு மட்டுமல்ல பண்கள் சிலருக்கும் கட்ட கொஞ்சம் அலுப்பாக இருக்கலாம். இன்றைய நடுத்தர வர்க்கப் பண்களுக்கு "ஃப்ரீ டம்" இருக்கிறது. எனவே "கரே ஃப்ரீ" யாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் இன்றைக்கும் சாதாரண ஏழைப் பண்களுக்கு இது பிரச்சினையானது. இதை பண்ணின பிரச்சினை என்று சொல்வதா, ஏழையின் பிரச்சினை என்று சொல்வதா தெரியவில்லை.

கூறிப்பட்ட நாட்களில் லீவு போட்டால், ஆண்களின் ஏளனமான சிரிப்பு, இதை சாக்கு வதைத்துக் கொண்டு வலையைத் தட்டிக் கழிக்கிறார்கள் என்று கிண்டல், கடமையை வலியுறுத்தும் மலேதிகாரிகள், அவர்களிடம் தனது பிரச்சினையைச் சொல்வதற்கு தன்மானம் இடம் கொடுக்காததால் தவிக்கும் பண ஊழியர்கள்... நடுத்தர வர்க்கத்துப் பண்களும் கட்ட அன்றாடம் இதயெல்லாம் சந்தித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

சமீபத்திய தினமணியில் பார்த்தேன். இந்தியாவில் 65 சதவீத வீடுகளில் கழிப்பறை வசதி கிடையாது என்று ஒரு கட்டுரை. கிராமமோ நகரமோ, காலகைட்டைக் கழிப்பதற்கே விடிவதற்கு முன் பண்கள் புதர்களையே தேடி ஓட வேண்டும். பிறகு இருட்டும் வரையில் காத் திருக்க வேண்டும்.

பொறுக்க முடியாத வலி என்பது என்னபைப் போன்ற சில பணைகளபைப் பிடித்த சாபக்கடே. ஆனால் அந்த நாட்களின் உதிரப்போக்கும், களபைப்பும் பணைகள் அனைவருக்கும் உடன் பிறந்தவை. தாங்க முடியாத போது இப்போதெல்லாம் நான் லீ வு போட்டி விடுகிறேன். அலுவலகத்தில் தரமான பாத்ரம் இருக்கிறது. எனக்கு வாழ்க்கை மாறியிருக்கிறது.

ஆனால் வீட்டு வலை செய்யும் பணைகள், கடகைளில் நாள் முழுவதும் நின்று கொண்டிருக்கும் பணைகள், கார்ப்பரேசன் பள்ளிகளின் பபிக் கும் சிறுமிகள்.. இவர்கள் யாருக்கும் வாழ்க்கை மாறவில்லை. என்னபைப் போல இவர்கள் விவரம் தெரியாத அசடுகள் இல்லை என்றதான் நினகைக்கிறேன். பணைகளுக்கு "ஃப்ரீ டம்" இருக்கிறது என்பது இவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும்.

அந்த "ஃப்ரீ டம்" தங்கள் கைக்கு எட்டாது என்பதும் புரிந்திருக்கும். இடப்ப்பு எலும்பகை குடையும் அந்த வலியுடன் நாப்கின் வாங்குவதற்காக போன மாதம் கடையில் நின்று கொண்டிருந்தேன். சாலை ஓரத்தில் மழைநீர் வபிகால் வலை நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு 16 வயதுச் சிறுமி கலவகைக்கு ஜல்லி அள்ளிக் கொண்டிருந்தாள். கறுப்பான பொலிவான முகம். கொஞ்சம் சாயம் போன பாலியஸ்டர் பட்டு பாவாடை சட்டை. வயசுக்கு வந்ததைக் கொண்டாட வாங்கித் தந்ததாக இருக்கும்மோ? நானும் அந்த நாளில் இப்பி ஏதோ ஒரு புதுப் பாவாடை சட்டை போட்ட ஞாபகம்.

கரங்கல் ஜல்லியை சட்டியில் அள்ளிப்போட்டு விட்டு சுற்றும்புற்றும் பார்த்தாள். தபக்கி விட ஆள் இல்லை. அவள் யாரையும் கபப்பிடவும் இல்லை. உதட்டை மடித்துக் கடித்துக் கொண்டு அந்தச் சட்டியைத் தபக்கினாள். எனக்குச் சூரீர் என்று வலித்தது.

அழுகையை அடக்கிக் கொண்டு, எலக்டிரிகல் கடையில் ஏணியில் ஏறி ஸ்டாக் எடுத்த அந்த நாள், நினவகைக்கு வந்தது. கல்லகைக் கொட்டிவிட்டு அடுத்த நடகைக்கு திரும்பிக் கொண்டிருந்தாள் அந்தப் பணை. பார்த்தேன். கொஞ்சம் கர்வமாகவும் இருந்தது.

• சங்கரி

தோழர் சங்கரி ஒரு ம.க.இ.க. ஆதரவாளர். தனியார் நிறுவனத்தில் வலை, சனென்னையில் குடும்பத்துடன் வாழ்கிறார். (வினவ இணையதளத்தில் வலிவந்த கட்டுரை)